

Karel

-
- 02 | rozhovor – **Knihovnice, která si sama píše knihy**
 - 04 | z knihovny – **Do hlubin hudebního oddělení**
 - 05 | literatura – **Young adult**
 - 06 | lidé, místa, příběhy – **Michal Hanzl, litoměřický Robinson**
 - 07 | projekty – **Šťastný života běh, KROKUDY**
 - 09 | literární příloha – **Pohádka Nikolý Grzybowské**
 - 10 | projekty – **Semínka v knihovně?**
 - 11 | workshopy a výstavy – **BookBag, ASSociace Kubinstadt**
 - 12 | výtvarná příloha – **Loutka Moniky Raškové**

Knihovna pro celou rodinu

Byl to příjemný rok. Získali jsme ocenění Městská knihovna roku 2016 za vynikající komunitní a vzdělávací aktivity. Sotva dozněly oslavy, záhy přišly první otázky: Dosáhli jsme pomyslného vrcholu, co bude následovat?

Horolezci by v tom měli jasno, jenže my horolezci nejsme. Uvažovali jsme nad tím, jakým směrem napnout síly v letošním roce a rozhodli jsme se po delší době vrátit k podpoře pro-rodinných aktivit. Knihovna jako místo setkávání. Knihovna jako přirozené centrum výměny informací a sdílení životních zkušeností. Knihovna jako místo dialogu mezi generacemi. Přemýšleli jsme o tom, jak tato témata propojit s našimi již zavedenými akcemi: Města čtou, Letní etapová soutěž, prázdninový výlet, letní workshopy, literární soutěž Máchovou stopou. Jestli se nám to podařilo, zjistíme až na konci roku, ve chvíli kdy začneme bilancovat. A když jsme u té statistiky: V porovnání s rokem 2015 je nás, registrovaných čtenářů, zase o trochu víc. Na akce pořádané knihovnou přišlo zase o něco více návštěvníků. Potěšilo nás to, protože to znamená, že o nás víte a to, co děláme, vás baví. V současné dokončujeme projekt rekonstrukce oddělení beletrie. Když všechno půjde dobře, na podzim bychom vás mohli přivítat v novém prostředí. Věříme, že bude pro vás, čtenáře a návštěvníky knihovny, zase o něco příjemnější a – přátelštější; že se u nás budete cítit opravdu jako doma. Ne nadarmo se říká, že čtenáři tvoří jednu velkou rodinu, vidíte?

Karel Tománek

Karel Hynek Mácha 1/2017

vydává příspěvková organizace
Knihovna Karla Hynka Máchy
v Litoměřicích
Mírové nám. 26
412 01 Litoměřice
E: info@knihovnalitomerice.cz
T: 416 732 453
www.knihovnalitomerice.cz

Editorka: Ivana Červinková
Redakce: Ivana Červinková,
Jakub Svácha, Nikola Grzybowska,
Karel Tománek
Grafická úprava: Eva Vopelková

Tisk Jiří Bartoš – SLON, spol. s r. o.
Ústí nad Labem

ISSN 1803-7313
Evidenční číslo Ministerstva
kultury ČR E 18798

„Byla to dlouhá cesta a nebýt Moniky, nikdy bychom nedošly do cíle.“
Vlevo Monika Davidová, vpravo Eva Štíbrová. (foto: Eva Vopelková)

Knihovnice, která si sama píše knihy

Eva Štíbrová je dlouholetou pracovnící a nyníjší akvizitérkou Knihovny K. H. Máchy v Litoměřicích. To znamená, že veškeré nové i novější knihy, které si u nás naši čtenáři mohou zapůjčit, vybrala, objednala, rozbalila a jako první přečetla ona. A to není vše. K tomu všemu napsala i vlastní knihu pro děti. Proto jsme se rozhodli... ne, je to naši milou povinností, udělat s ní rozhovor a představit vám ji.

Pracuješ v knihovně už 30 let. Vždycky jsi chtěla být knihovnicí?

Kdepak, byla to náhoda. Po maturitě na gymnáziu jsem měla jít studovat do Ústí nad Labem na pedagogickou fakultu. Ale to bylo spíš přání rodičů, já tak nějak nevěděla, co se životem. Jednou jsem šla kolem knihovny a na výloze byl vylepen inzerát, že přijmou knihovnici. Pro mě to bylo jako znamení. „To je povolání pro mě!“, řekla jsem si. Neváhala jsem, šla na pohovor a byla přijata.

Nelitovala jsi někdy svého rozhodnutí?

Vždycky jsem hodně četla, milovala knížky a většinu svého života strávila s nosem zabořeným mezi stránky knih. Šla jsem do knihovny s naivní představou, že v tom budu pokračovat a ještě za to budu placena. No a tak to nebylo, není a nebude (smích). Nastoupila jsem na dětské oddělení a byla dost překvapená, že dělám všechno možné, ale číst mohu zase až doma. Pracovala jsem tenkrát s dětmi, z nichž některé nebyly o moc mladší než já. Moc jsem to nezvládala a to byl moment, kdy jsem trochu litovala. Ale časem jsem si zvykla a práce v knihovně mě začala opravdu bavit.

Ted'pracuješ jako akvizitérka a katalogizátorka – už nejsi tzv. za pultem. Je ta práce lepší?

Za tu dlouho dobu, co působím v knihovně, jsem prošla všemi odděleními. Několik let jsem pracovala i jako zástupkyně ředitele a také jako metodička. Posledních 10 let pracuji jako akvizitérka a jsem spokojená. Projdou mi

rukama všechny nové knihy a já mám stále ráda jejich vůni. Jsem sice „zavřená“ v kanceláři, ale občas sloužím na oddělení, to je pro mne příjemné zpestření.

Napsala jsi knížku pro děti. Povíš nám o tom?

Ráda. I tohle byla vlastně náhoda. Ano, v mých nejtajnějších snech jsem snila o tom, že jednou napíšu knihu. Napsala jsem nějaké fejetony, některé byly i dobré a uveřejnily se, a já zjistila, že něco jiného je přehrávat si příběhy v hlavě, jenže další věc je „hodit“ to na papír. Psaní mě bavilo, ale knížka byla pořad jen v mé fantazii – „až jednou... až moje děti vyrostou... až bude víc času...“. Ale pak jsem jednoho dne potkala Moniku Davidovou, bývalou kolegyni z knihovny, která spolupracuje s nakladatelstvím Grada jako grafička. Kromě toho maluje půvabné obrázky. A kolegyně z dětského oddělení jí řekla, že píšu, a když jsme tedy na sebe s Monikou „náhodou“ narazily, navrhla mi, abychom spolu zkusily udělat knížku. Nejdřív jsem se tomu hrozně smála, řekla jí, že neumím napsat knihu, ale pak nějaký hlásek našeptával: „tak to zkus, chtěla jsi to udělat“.

Takže jsi do toho šla...

Ano, nakonec jsme se domluvily, že to zkusíme. Byla to dlouhá cesta. A nebýt Moniky, nikdy bychom nedošly do cíle. Ona byla ta, kdo mě neustále povzbuzoval, když jsem měla „tvůrčí krizi“ a nelíbilo se mi, co jsem napsala. Monika byla ta, kdo mi říkal, ať to nevzdávám, když jsme dostaly první odezvu z Grady. Redaktorce se to líbilo, redakční radě to přišlo zajímavé, ale měli obavu knížku vydat, protože to je moje i Moniky prvotina. Všichni víme, kolik knih dnes vychází a „proboxovat“ se na knižní trh je pro neznámé autory téměř nemožné. Bylo nám doporučeno najít si nějaké sponzory, ale všechny velké firmy, jak jsme zjistily, podporují fotbalisty, nebo hokejisty. Takže to neklaplo.

Ale nakonec to dobře dopadlo a knížka vyjde.

Po období marného shánění sponzorů jsem byla jen krůček od toho, že rukopis strčím do šuplíku. Ale opět musím poděkovat Monice. Ta její neuvěřitelná víra, že to nakonec vyjde, mě držela nad vodou. V neposlední řadě patří velký dík redaktorce Grady, paní Ing. Janě Minářové, která našemu projektu od začátku věřila a šla do toho s námi. A jak už to v pohád-

kách bývá, nakonec všechno dobře dopadlo. Redakční rada knížku schválila a navíc ji vydají ve vyšším nákladu, než je pro prvotiny obvyklé.

Tak to musíte mít ohromnou radost.

Samozřejmě. To ti byla euforie, když jsme se to dozvěděly. Splnil se nám sen. Jenže teď už se u mě zase začínají projevovat obavy, jestli se knížka bude vůbec prodávat. Monika tomu věří, tak snad bude mít zase pravdu.

Přibliž nám trochu vaši knihu. Název „Tajemství jedné knihovny aneb ze života knižních skřítků“ napovídá, že jsi čerpala inspiraci z praxe.

Jasně! Víš, kolik jsem v knihovně za ta léta potkala skřítků? A Hašpršpula, který je hlavním hrdinou knížky, je můj nejoblíbenější (smích). Postavičku knižního skřítků jsem vymyslela již před lety, když jsem v knihovně vedla čtenářský kroužek. Vymýšlela jsem o něm pohádky a dětem se to líbilo. Takže jsem ten nápad rozpracovala, přimyslela mu kamarádku. Chtěla jsem, aby knížka přivedla děti ke čtení, do knihovny, instinktivně jsem se dotkla i ožehavých témat např. šikany, vztahů mezi dětmi. Mám 14 letého syna a šikanu v jejích třídě učitelka řešila už na prvním stupni. A to mě dost vyděsilo. Ale snažila jsem se, aby v příběhu hrály hlavní roli fantazie a humor, aby děti bavil. Doufám, že se mi to povedlo.

A Monika ilustrovala a kreslila podle tvého příběhu?

Snad mohu mluvit i za Moniku, že se nám spolu výborně spolupracovalo. Jsme naladěny na stejnou vlnovou frekvenci. Mně se její obrázky moc líbí, jsou takové milé a jsem přesvědčena, že dětem budou svým výtvarným pojetím blízké. A co namalovala, to zapadalo do mých představ úplně pohádkově. Kromě toho měla výborný nápad, že bychom mohly do knihy „přimíchat“ různé úkoly. Mně se ta myšlenka líbila a koncipovaly jsme knihu jako interaktivní, svým způsobem na trhu ojedinělou. Vymyslely jsme různé úkoly, které děti mohou plnit.

Rozumím tomu dobře, že děti do knihy píší?

Nejen to. Píší, malují, dokreslují, vybarvují, vymýšlí, hádají. Každý úkol je zaměřen na něco jiného – například na rozvíjení jejich fantazie, slovní zásoby, atd. Děti mohou na určitých místech příběhu domýšlet situace a přemýšlet, jak by se zachovaly, což podporuje jejich samostatné myšlení. Kniha se dá využít opravdu variabilně. Menší děti si ji mohou číst a plnit úkoly s rodiči, starší čtenáři samozřejmě mohou číst a úkoly si dokreslovat a zapisovat samostatně. Ale v obou případech se knížka může stát jakýmsi památníčkem. Za pár let se děti, nebo rodiče, mohou podívat, co tenkrát vymyslely a nakreslily.

Má taková knížka své uplatnění třeba i v knihovně, když do ní může každý kreslit a psát?

Ano, jako knihovnice jsem samozřejmě myslela na to, aby se dokreslovací knížka dala využít i v knihovnách při besedách a lekcích pro děti. I to se nám snad povedlo. Každý úkol je podle svého zaměření označen piktogramem a lze ho snadno okopírovat. A Hašpršpula děti učí, jak se v knihovně a ke knížkám chovat.

Proč ale na obálce vidím Eva Dolejší a ne Štíbrová, skutečně jsi knihu napsala ty?

Ano, vážně jsem ji napsala já (smích).

Knížku vydávám pod svým divčím jménem. Ač vdaná, knížku beru jako moje dítě, které jsem zplodila bez mužské asistence, takže se jmenuje po své mamince za svobodna.

Kdy se tedy můžeme na knížku těšit?

Pokud půjde vše podle plánu, měla by být na světě počátkem května. Snad to vyjde a pozveme naše čtenáře na její křest v naší knihovně.

Přijde i Hašpršpula?

Ten je schovaný na dětském oddělení, tak uvidíme, jestli vykoukne (smích).

kuš

Ukázka z knihy Tajemství jedné knihovny aneb Ze života knižních skřítků:

AHOJ, DĚTI!!!

Tady! Halóóó! Tady jsem!

Jééé ... vás je tu hodně!

Chcete vědět, kdo jsem? Já jsem knižní skřítek Hašpršpula!

Zvláštní jméno, říkáte? To my, skřítkové, si taková jména dáváme. Mám ještě kamarády Štiplu, Šišlu, Mišlu, Finu, Haslopku a ta má sestřičku Hapsolku. Zkuste ta jména vyslovit... Jen zkuste ohnout jazýček! Komu se to prvnímu povede?!

Jednou jsem si četl v knize o tom, co znamenají jména, a zjistil jsem, že na světě existuje velika spousta jmen. Třeba v Nepálu, to je země, kde jsou vysokánské hory Himálaje, si lidé dávají jména podle dnů v týdnu. Kdybyste se narodili například ve středu, jmenovali byste se Lakpa. Legrační, co?! Vaše jména prý také něco znamenají. Martin bojovník, Lucie zářící světlo, Zdeněk slavný, Petr pevný jako skála, Anička milá a libezná. Někdy se zeptejte dospěláků, co vyjadřuje vaše jméno.

Já jsem Hašpršpula, protože pořad špulim pusu a dělám všelijaké pitvořinky. A pořad se smějí. Také umíte udělat pitvořinku? Našpulit pusu, svrástit obočí a pak se zase pořádně usmát? Třeba takto:

A kde myslíte, děti, že knižní skřítki žijí?

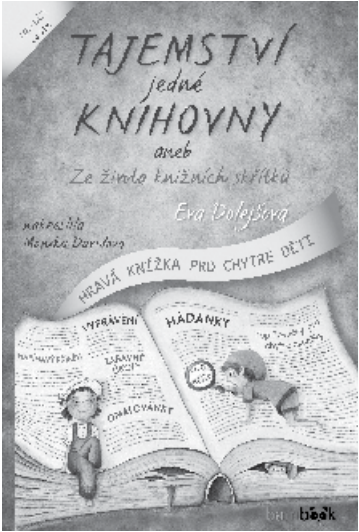
Hádejte! Ano! Knižní skřítki žijí v knížkách!!! Určitě máte knihy doma na polici, nebo v nějaké skřínce. Tak právě tam bydlí váš knižní skřítek! Samozřejmě je schovaný, neukazuje se, stejně tak jako ostatní skřítki. I skřítků je hodně. Určitě už jste slyšeli třeba o lesních skřítcích. Někteří jsou hodní, starají se o stromy v lese, pomáhají zvířátkům i lidem. A jiní umí být zlomyslní škodilci, kteří rádi podsunou pod nohy kořen kolemjdoucímu houbaři tak šikovně, že o něj zakopne, vysype si košík s houbami, vrátí se domů s trochou pomačkaných houbiček, roztrženým svetrem a prasklým košíkem. A od manželky dostane místo smaženice leda tak pěkně vyhubováno.

ilustrace: Monika Davidová

Eva Dolejšová: Tajemství jedné knihovny aneb Ze života knižních skřítků

Grada, Praha 2017.

No, a zrovna takoví jsou i knižní skřítki. Jak jsem už říkal úplně na začátku, někteří jsou užiteční, hodní, laskaví, mají dobré srdce a chtějí pomáhat. Mezi námi jsou ale i škodilci. Ti dělají přesný opak toho, co děláme my, hodní skřítki. Natrhávají knížkám stránky, vylévají na ně kakao nebo malinovku, přehazují písmenka, prostě škodí. Ti dělají přesný opak toho, co děláme my, hodní skřítki. Natrhávají knížkám stránky, vylévají na ně kakao nebo malinovku, přehazují písmenka, prostě škodí. A kromě toho samozřejmě mohou nadělat paseku i v pohádkách! Já jsem znal jednoho skřítků škodilce a ten v úplně nové knižce zpřeházel nakreslené obrázky. Holčička, která si pak knížku koupila, nevěřicně koukala na Popelku, jak letí na čarodějnickém koštěti a na čarodějnici, jak tančí s princem na plese. Ale já samozřejmě mezi škodilce nepatřím. Já jsem hodný a užitečný skřítek Hašpršpula. Bydlím v policích mezi velikánskou spoustou knížek. Ve velké knihovně!

Kdo zná knihovnu? Kdo z vás chodí do knihovny?

Nemyslím tím samozřejmě, že míříte do police, ve které máte knížky, ale do domu plného knih – pohádek, dobrodružných příběhů, příběhů o kouzlech, princeznách a princích, o dracích a čarodějích. Jsou tam například ale třeba i knihy o autech, zvířatech, lodích, knihy o historii a slavných lidech a další, ani je nemůžu všechny vyjmenovat.

Knižní skřítki jsou i v knihkupectví. V knihkupectví jste také určitě byli. Je to jako v hračkářství, jen tam jsou místo hraček knížky.

A kdo víte, jaký je rozdíl mezi knihovnou a knihkupectvím?

V knihovně si knížku půjčíte, doma si ji přečtete

a pak ji zase musíte donést zpět. O knížky pečují paní knihovnice, kontroluje, kdo má jakou knížku půjčenou

a kdy ji má vrátit, aby si ji mohl půjčit zase někdo jiný.

V knihkupectví za knížku zaplatíte a můžete si ji nechat.

Možná vám teď připadá, že je lepší mít ji doma napořád.

Jenže pokud nebydlíte v nafukovacím hradě, a to asi většina z vás nebydlí, tak je někdy lepší si knížku půjčit.

Pročote kdybyste si všechny knížky kupovali, za chvíli by se vám nevešly do pokojíčku.

A k čemu jsme vlastně my knižní skřítki užiteční?

Knižní skřítki se starají o knížky i příběhy v nich. Pečují o pohádkové postavy, aby všichni ti princové a princezny, draci a čarodějové zůstávali ve svých příbězích. Třeba v mé knihovně bydlí samozřejmě i Karkulka. Pohádku o Červené Karkulce všichni znáte. Pamatujete si, jak šla s košíkem s bábovkou pro babičku přes les a tam na ní čekal zlý vlk? Karkulka v naší knihovně už měla dost toho věčného courání přes les do chaloupky k babičce a čekání, až je obě dvě vlk zbaští. Ta moje Karkulka chtěla mít také jednu krásné šaty jako Popelka a zatančit si s princem. Závíděla to Popelce už dlouho. A tak si představte, že utekla do její pohádky! Vyloupila si krásné šaty z oříšku a protančila s princem celý večer. Jenže když se mu o půlnoci z náruče vytrhla a utekla, nechala mu na schodech místo střevíčku koš s bábovkou. A co myslíte, že udělal princ? Tu krásnou princeznu vůbec nehledal! Sedl si na schody, zbaštil celou bábovku, a do rána měl břichabol. Tak takhle by to nešlo. To už jsem musel zasáhnout. Prince jsem nechal vypít čaj na zažívání, poprosil Karkulčinu maminku, aby upekla novou bábovku, a Karkulku poslal zpátky do lesa. (...)

Do hlubin hudebního oddělení

Povinná školní četba a časopisy o zahradničení? To už dávno není knihovna, jak ji známe. Překonala vžitý stereotyp a dále se rozvíjí mlílovými kroky. Občas je však dobré trochu se ohlédnout a nechat se okouzlit reáliemi let minulých.

Knihovna totiž nekončí za zdi budovy číslo 26. Rozsáhlý sklad hudebního oddělení nabízí návrat do let, kdy náměstím projížděly vozy značky Lada a dámy nosily vysoké účesy dle poslední módy. Mluvíme o rozsáhlém repertoáru gramofonových desek.

V posledních letech se opět vracejí mezi nás a knihovna má opravdu co nabídnout. Od těch nejstarších interpretů z počátku minulého století, přes vážnou hudbu až k novinám populárního hudebního průmyslu. V dnešních časech digitalizace to někomu může přijít zbytečné, najde se ale stále velká spousta těch, kteří by za pocit spouštění vinylové gramodesky dali ruku do ohně.

Jak a kde máte k deskám přístup? Je to jednoduché. V katalogu knihovny si vyhledejte jméno interpreta či skupiny, pak už jen vybírejte z kousků s označením dokumentu LP. Pokud nehledáte nic konkrétního, ale přesto byste si rádi nějakou desku poslechli, do posledního políčka v katalogu s názvem „libovolné pole“ stačí napsat zmíněné označení „LP“ a můžete vybírat ze všech dostupných titulů. Pokud máte vybráno, nahlásíte titul na hudebním oddělení a hned se dozvíte, kdy bude vaše deska připravena k vypůjčení. Standardní doba výpůjčky je, jako u všech audio dokumentů, jeden týden, s možností prodloužení. Pokud nemáte možnost přehrát si desku doma, na svém přehrávači, nezoufejte, můžete si ji přehrát v pohodlí knihovny.

ng

foto: Iva Červinková

„Moment“

Čas se zastaví a ticho objímá každý kout pokoje. Malé zabzučení, to proud začne protékat obvody přehrávače a uvádí tělo stroje do pohybu. Ťuknutí jehly vyvolá lehký záchvěv a za moment už prolouvá vlnkami namalovanými na gramodesce. Z reproduktorů se line přesně to, co chci slyšet, je to ale jiné, mnohem lepší, než jak jsem si to představovala, když jsem desku vytahovala z papírového obalu. Mám pocit, že můžu na chvilku zavřít oči a všechny ty postavy z obalu stojí přede mnou, hrají jen pro mne a já mám tušení, že je znám snad tisíc let a oni znají mě i moje nálady a vědí, do které struny uhodit. Zvuk vinylu, který se teď rozléhá celým pokojem, je čistý jako bílá perleť, ale zároveň ohromně surový, jako by na dotek odíral kůži. Už nesedím na křesle u psacího stolu,

„Je mi 16 let a studuji na gymnáziu. Jsem ponořená do vědecké literatury, ale ráda si přečtu i kdejaký klasický román nebo divadelní hru. Miluji všechny druhy kvalitní hudby od psychedelického rocku až po alternativu 90. let. Bavi mě poznávat spoustu cizích jazyků a kultur.“

Nikola Grzybowska

jsem pohodlně usazená na pohovce potažené sametem v malém undergroundovém obchodě s deskami, se sluchátky na uších. Už jsem po třetí obrátila to samé album, protože mi dává přesně to, co potřebuji. Je to přítel, který zná bez jediného slova všechny moje touhy. Deska se pohybuje pomalu, krouživými pohyby, jako porcelánová tanečnice na klíček. Tlumené světlo se odráží na jejím povrchu a maluje na stěně křivku jejího tance. Vypadá jako malý, klidný plamínek, který ohřívá atmosféru a buduje pocit bezstarostnosti. Nejsem ve společnosti, ale nejsem ani sama, konečky prstů se dotýkám nekonečného prostoru hvězd a stírám hranici mezi klidem mojí mysli a realitou. Tohle všechno je napsané křivou čarou na kruhové desce z vinylu.

ng

Young adult

Literatura, která je určena populaci od 14 do 19 let, ale i dospělí ji hltají.

V minulém čísle jste mohli číst článek o knihách pro mládež. Nyní je tu pokračování pro starší čtenáře. Odhalíme společně zamilované příběhy, akční fantasy i nebezpečné povídky. Všemozně „profláknuté“ bestsellery i výtitky ne tolik známe. Určitě si vyberete i vy.

Prvně bych chtěla, abyste věděli, že zde vypsané knižní tituly nejsou zdaleka všechny svého druhu. Je to jen hrst toho, k čemu jsem se já sama dostala, většinu jsem dokonce přečetla několikrát. Ale teď už pojďme na to. Pro začátek je asi nejdůležitější zmínit knihy či série, které jsou psány převážně pro všechny věkové kategorie. Jde například o Harryho Pottera, Hru o trůny nebo Stopařova průvodce Galaxií. Tyto knihy mohou číst lidé jakéhokoli věku. Proto se na tyto série nebudeme zaměřovat, ale byl by hřích je alespoň nezmínit. Už jen proto, že o jejich kvalitě svědčí to, že baví několik generací. Nejpopulárnějšími autory jsou John Green či Rainbow Rowell. Díla jako Hvězdy nám nepřály, Papírová města či Eleanor a Park zná skoro každý, kdo se alespoň trochu zajímá o zmíněnou literaturu. Existují však desítky dalších, stejně dobrých knih.

„Mezi mě největší radosti patří hudba, knihy a herectví. Důvod je totiž prostý. Kde jinde se můžete vtělit do jiných životů, procestovat celé galaxie vlastních myšlenek nebo se jen nechat unášet?“

Šárka Dragounová

Šprechtíme v knihovně, založili jsme Stammtisch

Podruhé jsme se setkali v knihovně, abychom rozproudili konverzaci v němčině. Přátelská konverzace je určená především středoškolákům připravujícím se na maturitní zkoušku a těm, kteří si chtějí osvojit jazyk přirozeným způsobem. Smysl setkání je zjistit, že jazyk je součástí živé mezilidské komunikace. A právě ta přináší radost z dalšího učení. Ti, kdo již jazyk ovládají lépe, mohou své dovednosti oživovat mluvením a pomáhat také druhým, kteří se teprve učí. Účastníci získají mnohé také pouhým poslechem živého hovoru. Provází Kristýna Lamblová.

iČ

zcela jistě Sirotčínek slečný Peregrinové pro podivné děti. Příběh chlapce, který zjistí, že vlastně není tak obyčejný jako jeho vrstevníci. Postupem času však zjistí ještě jedno. Že není jediný se zvláštními schopnostmi. Dalším dilem je Asylum. Jak už samotný název napovídá, jedná se o příběh z psychiatrické léčebny. Dan se svými přáteli jsou ubytováni na letní přípravné škole v prostorech bývalé léčebny. Vše je však mnohem zamotanější a děsivější, než se zpočátku zdá. Kniha je doplněna zajímavými fotografiemi, které rozvíjí vaši představivost. Ať už jste beznadějný romantik, nebo milovník žaludku scvrklého napětím, jistě si v širokém výběru titulů a spisovatelů vyberete to pravé. Zde je jen hrstka z nich, výčet zdaleka ne všech knih pro takzvané „teenagery“. Rozhodně držím palce při objevování nových a nových výtisků všemozných druhů a stylů psaných přesně pro vás.

Šárka Dragounová

doporučujeme

Stephen Chbosky: Ten, kdo stojí v koutě

Slovart, Praha 2016.

Když člověk stojí v koutě, může si všimnout spousty úžasných věcí. Ale pak přijde chvíle, kdy je třeba vykročit na parket a začít opravdu žít.

Kai Meyer: Stránky světa

CooBoo, Praha 2016.

Do světa nekonečné knihovny se vydává hrdinka Furia pátrat po vlastní dušeknize.

Ransom Riggs: Sirotčínek slečný Peregrinové pro podivné děti I. – III.

Jota, Brno 2012–2016.

Fantasy doprovázená strašidelnými starými dobovými fotografiemi, při kterých běží mráz po zádech.

doporučujeme

The Beatles A Hard Day's Night

Snad jedna z největších klasik populární hudby. Tato deska z napsrostých počátků slavných „Brouků“ nadchne především svou jednoduchou dokonalostí. Melodie i texty nejsou složité, ale přesto ladí i uchu naprostého perfekcionista. Dokáže vás skvěle rozhybat, a když už svůj elán nevyužijete k tanci, skvěle se u ní například uklízí nebo vaří. Pokud však hledáte hudbu zlaté kvality nebo dáváte přednost experimentálnějšímu žánru, doporučuji některá z pozdějších alb, například Let it Be nebo Abbey Road.

Janis Joplin Greatest Hits*

Janis Joplin se proslavila díky svému jedinečnému chraplavému hlasu a je těžké její písně nemilovat. Vystupovala na Woodstocku v roce '69 s hvězdami jako Jimi Hendrix, Joe Cocker, Jefferson a Airplane nebo the Who. Spolu s nimi a několika dalšími (jako například Pink Floyd) se stala ikonou psychedelického a klasického Rocku. Toto album vybraných kousků vzbouzí poeticky energickou náladu šedesátých let minulého století. Je na vás, jestli se necháte inspirovat silou jeho projevu.

*Album najdete v katalogu knihovny pod názvem titulu „Janis Joplin“, ne „Greatest Hits“.

Fleetwood Mac Rumours **

Kapela Fleetwood Mac se u nás skrz hitparádu příliš neprodala, ale i songy, které uspěly, jsou dnes už zapomenuty. Jejich písně si získaly popularitu díky filmu. Album Rumours je považováno za vůbec nejlepší z jejich tvorby co do hudby tak i do tehdejší sestavy kapely. Vsadím se, každý z nás zná píseň „Go Your Own Way“ použitou například ve filmu Forrest Gump, přezpívanou dvaceti jinými interprety. Celé album působí velmi čisté, přírodní, až bych nesmyslně přirovnala, ekologicky. Hlas Stevie Nick je naprosto okouzlující, není to však jediná vokalistka kapely, proto jsou písně příjemně různorodé.

**Album „Rumours“ najdete v katalogu pod názvem „Fleetwood Mac“. Obal alba se také liší, protože deska z naší knihovny je českou distribucí. Originální obal se stal ikonou kapely a byla by škoda ho neotisknout.

Na webovém portálu www.databazeknih.cz si můžete přečíst recenze a názory na knihy.

foto: Eva Vopelková

Michal Hanzl – litoměřický Robinson

Snad každý Litoměřičák ho zná, určité každému již natočil pivo nebo limonádu, ale ne každý ví, jak velkou hraje roli v litoměřickém kulturním dění. Michal Hanzl je člověk, který stojí od devadesátých let o vaši a za vaší zábavou na Střeleckém ostrově. Setkal jsem se s ním v jeho malé, ale známé hospůdce u letního kina, abych se ho zeptal na pár otázek, jejichž odpovědi by vám mohly alespoň trochu přiblížit, kdo je Michal Hanzl – litoměřický Robinson.

Michale, vzpomeneš si na své začátky budování kultury na Střeleckém ostrově?

No, vlastně na začátky kulturního dění tady se můžеш zeptat i vašeho ředitele. Ten s námi také začínal, když vystupoval s Rodinným divadlem Hlina. My jsme si totiž kdysi udělali ve sklepe v Palachově ulici, kde jsem bydlel, takový malý klub, protože nebylo kde hrát, a tam vystupoval třeba Václav Koubek, Petr Váša a jiní. Pořádali jsme miniaturní koncerty pro 30 až 40 lidí nebo divadelní představení. Pak se všechno přesunulo sem, do hospody. A u tohoto začátku byl právě i ředitel vaší knihovny Karel Tománek. Já jsem se znal se studenty, které učil na litoměřickém gymnáziu, a tak tu párkrát vystupovali.

Jak vznikla myšlenka založit si hospodu u letního kina?

Celé to původně začalo tím, že v devadesátém prvním roce proběhlo poslední promítání v letním kině, a pak to tu leželo ladem a strašně chátralo. V roce devadesát pět, jsem se rozhodl, že bych chtěl udělat hudební festival a jednorázové jsem si kino pronajal. Ale museli jsme ho vyčistit, protože se dlouho nepoužívalo a bylo zarostlé a zaneřáděné. Pronajali jsme si ho pak ještě několikrát, řekli si, že bychom rádi využili i tenhle objekt, který je přidružený ke kinu, a udělali z něj hospodu. To byla dříve garáž, ve které parkovaly stroje technických služeb, s takovou vestavěnou budkou, kde se prodávaly vstupenky do letního kina, a v zadu byly sociálky. A tak jsme město požádali, jestli by nám tu garáž nepronajalo s tím, že si ji na vlastní náklady přestavíme. Řekli nám, že ano, my si ji opravili a přestavěli, potom jsme si prodloužili nájemní smlouvu – a pak přišla povodeň (smích). Ta velká povodeň přišla v roce 2002 a vše kompletně zničila. Takže jsme to na vlastní náklady zase opravili a jeli dál.

Nakonec ale nezůstalo jen u pořádání festivalu v kině.

Jakmile jsme to tu opravili a vyzdobili, usmysleli jsme si, že bychom chtěli také promítat. Ale když jsme letní kino přebírali do pronájmu, nebylo tam vůbec nic. Udělali jsme tedy ještě kompletní rekonstrukci promítárny, koupili jsme původní promítačky z bývalé Besedy, což bylo druhé litoměřické kino, které se zrovna v té době rušilo, a na těch jsme pak nějaký čas promítali. Takže hospoda zase fungovala, letní kino promítalo, lidi chodili a přišla i další povodeň. 2013, ta byla velká.

To muselo být hrozně skličující, když ti odpluje tvoje dílo a živobyčí.

To trochu jo. Ale vlastně ty povodně byly vždycky k něčemu dobré. Sice se to celé zničilo, ale zase se stmelil kolektiv. Ukázalo se, že lidé tu o to stojí. Nikdy jsme neměli nouzi o kamarády a o dobrovolníky, kteří nám vždycky pomohli dát všechno zase dohromady.

Kde se zrodil nápad založit na Střeleckém ostrově dnes již tradiční festival?

Já jsem už před revolucí rád jezdil na koncerty a na různé festivaly. A po revoluci to bylo vlastně takové velké „bum“, to jsem byl úplně nadšený. Jezdil jsem po republice i mimo ni, a tehdy jsem si řekl, že udělat festival vlastně ani není tak složité. Tak jsem se v roce devadesát pět rozhodl, že uspořádám zkušebně první ročník. A ono to vyšlo. Přišli lidi, neprodělo se, a tak začala tradice festivalu Litoměřický kořen.

Takže jsi v té době oslovil muzikanty, jako byl Vladimír Mišík, Iva Bittová, Hudba Praha, Tatabojs, a tak dále, jako úplně neznámý a nezkušený pořadatel?

Ono to bylo tak, že hned v devadesátém roce vzniklo sdružení Artforum. Což byly takové pobočky Jazzové sekce, rozseté po

A jezdíš ještě vůbec na nějaké koncerty nebo festivaly?

Moc už nejездím, abych řekl pravdu.

Protože si teď radši zveš všechny sem na Ostrov?

No jasně, je to tak o dost pohodlnější (smích). Ne, hlavně už není čas. Přes letní sezónu, kdy pořádají festivaly ostatní, jsem každý den tady a starám se o hospodu, čepuji pivo a tak. Navíc už dneska ani moc nevím, co si mám z těch nových kapel vybrat. Určité existují skvělé kapely, ale většina mi dost splývá. Takže i já jako pořadatel teď dělám spíše pamětnické věci, na které zase začínají lidé chodit.

Co děláš přes zimu, když je hospoda i letní kino zavřené? Máš ještě čas na nějaké další koníčky?

V zimě pořádáme hlavně ty jednorázové koncerty, nebo soukromé akce v naší hospodě. Ale jinak se snažím cestovat. Protože v létě nemůžu, tak přes zimu dělám vše pro to, abych to dohnal. Jinak jezdím hrozně rád na kole, proto vždycky na podzim vyrazím na nějaké delší trasy. Teď jsem si třeba projel stezkou z Hamburku sem do Litoměřic, abych věděl, jak to tam vypadá a co u nás zlepšit. A tak teď vyrábíme různé stojany a sháníme mapy pro

několikrát i Kafka, že jsem to kdysi četl v nějakém jeho deníku, nebo dopisech. Nevěděl, tak jsme po tom dlouhou dobu bezúspěšně pátrali. Ale ten kamarád, protože už dlouho studoval toho Máchu, tak měl nějaké páky a našel záznam, že na Dlouhé ulici, kde je teď hračkářství a zelenina, měl obchod strýc Franze Kafky a Franz tam za ním několikrát byl. A o tom se, myslím, v Litoměřicích moc neví, že je tady i Kafkova stopa.

Co podle tebe znamená Střelecký ostrov pro litoměřičáky?

Střelecký ostrov celkově znamená pro Litoměřice strašně moc. Je to taková oddychová zóna, kterou mají málo kde. Je tu klid a schází se tady dost různorodá společnost. Od těch lidí, co chodí na filmy nebo hudbu, až po cyklisty, protože tudy vede cyklostezka, rodiče s dětmi, nebo jenom pejskaři. Takže taková směsice lidí, která si to prostředí užívá. V létě, když je hezky, je na Ostrově pro mě možná až moc lidí (smích).

Jaké máte teď v nejbližší době ještě plány na vylepšení hospody a letního kina?

My teď žádáme město, aby nám sem dali ještě nějaké veřejné záchody. Alespoň jednu „toi-toiku“, protože když je hospoda zavřená, vidím, že jsou lidé nešťastní. Všechno je to tady pokaděný... Tak uvidíme, jak to dopadne.

Poslední otázka: Jaký máš vztah k literatuře a doporučil bys našim čtenářům nějaké knížky?

Myslím, že kladný. Čtu rád, čtu rád literaturu faktu, ale faktem je bohužel že vždycky čtu několik knížek najednou, a tak občas zapomenou, kdo je napsal a jak se jmenovaly (smích). Teď jsem ale četl dvě knížky, které mě hodně zaujaly a rád je doporučím. Jsou to Proroci z fjordů Věčnosti od Kima Leineho, což je ponurý román o kolonizaci Grónska a šíření křesťanství dánskými misionáři, a taková surová koláž vzpomínek vojáků a pozůstalých z ruské války v Afghánistánu Zinkovi chlapi od Světlany Alexijevičové.

kuš

Chodíte si rádi zaběhat? Pojdte to zkusit s námi!

Máte rádi knížky o běhání? Šťastný života běh – tak se jmenuje knižní novinka velkého propagátora běhu Miloše Škorpi-la; a právě jeho jsme požádali o patronát nad naším projektem.

Během jara formou autorského večera představíme v knihovně knížky o běhání. O něco později bude následovat „praktický blok“: budeme si povídat o tom, jak se správně obléknout, jak naplánovat trénink, jaké je optimální složení jídelníčku a chybět nebude ani praktická ukázka: pro skutečné nadšence, za přítomnosti renomovaného trenéra, ve volné přírodě.

KUDY KAM do hor a na trek

KROKUDY je partnerem knihovny při pořádání přátelského běhu Portou Bohemicou. A bude také jejím průvodcem pro jarní besedy a workshop s během a běháním spojených.

Pod hlavičkou KROKUDY proběhl v loňském roce na Střeleckém ostrově čtvrtmaraton pro veřejnost. Založil a inicioval jej Jindřich Sýkora, který se věnuje různým sportům a aktivitám ve vysokohorském prostředí. Název ve vás správně evokuje „kroky“, „kudy“ a vlastně i „Krkonose“.

Jaká je tvá inspirace a motivace pro pořádání KROKUDY čtvrtmaratonu?

Chtěl jsem jeden z mých koníčků přiblížit široké veřejnosti, rodinám a dětem. Přispět troškou do dění v Litoměřicích a mít zde další aktivně strávený víkend.

Nejvíc se ale těšíme na finále: Bude jím první společný běh čtenářů a knihovníků Českým středohořím, konkrétně jednou z nejkrásnějších částí Portou Bohemicou. Naším cílem nebude vrcholný sportovní výkon, ale společný zážitek – tomu uszpůsobíme i délku tratě. S organizací nám pomůže běžecký spolek Krokudy, konkrétně Jindra Sýkora. S podobnými akcemi má již své zkušenosti. Vzpomenete si na loňský Krokudy čtvrtmaraton? Když jsme projekt připravovali, nezapomněli jsme ani na skutečné alternativce, fandý „běhání naboso“. V knihovně připravíme přednášku na téma Barefoot – bosá chůze pro nás a naše děti. Jestli jste dočetli až sem, připravte si teď svoje diáře a poznamenejte si: Autorský večer s Milošem Škorpilem se uskuteční v naší knihovně 10. května. Pokud si s ním budete chtít i zaběhat, šanci máte v sobotu 3. června. Poslední datum je pro všechny, kteří s námi vyrazí na první společný běh čtenářů.

tok

Snad se tato tradice vydaří i do dalších let a bude bavit spoustu lidí. Běh je fajn, zejména v dnešní „počítačové“ a „usedené“ době. Loňský závod se jmenoval „1. KROKUDY čtvrtmaraton“ a vlastně to byl již 2. ročník, protože jsme začínali s nultým ročníkem. Ohlasy od závodníku byly pozitivní a jak jsem mohl pozorovat, všichni si to maximálně užili. Zúčastnilo se bezmála 250 startujících. Vše proběhlo v báječné atmosféře a to díky KROKUDY týmu přátel, sympatizantů a dobrovolníků.

A budete závod pořádat i letos?

Již známe datum letošního ročníku 2. KROKUDY čtvrtmaratonu. Bude to 2. 9. 2017. Letos bychom chtěli rozšířit dětské kategorie o více úrovní. A pokud seženeme dostatek prostředků, tak pro větší spokojenost účastníků závodu použijeme na přesné měření času jejich běhu čipy. Co se týče doprovodného programu, mohou se závodníci i fanoušci těšit na místní kapely, různé atrakce i například na oblíbenou slackline.

pokračování na straně 08 >>

Miloš Škorpi-la: Šťastný života běh
Mladá fronta, Praha 2016.
Autor popisuje, co zažívá běžec na trase ultramaratonu nebo při několikadenních závodech, kdy pro únavu a vyčerpání ani pořádně neví, zda se mu to všechno jenom nezdá. Zároveň jde o autentické svědectví z dob, kdy s běháním ultra začínal a kdy pochopil, že běh může člověku otevřít cestu ke šťastnému životu. A o tuto zkušenost se nyní hodlá podělit i s námi.
(zdroj: databazeknih.cz)

„Běh s knihovnou je úžasná věc, věřím, že osloví spoustu lidí. Je to příležitost pro širokou veřejnost vyzkoušet si atmosféru závodu a třeba to v některých vzbudí vašeň a nebudou moci přestat.“ (foto: archiv KROKUDY)

Střelecká slavnost v Litoměřicích

Specifická vůně, nějaký tón nebo vzdálená podobnost obličejů bývají podnětem, aby se mi vybavily dávno zapomenuté věci. U zážitku, o němž tu vyprávím, způsobil to sen. Probudil jsem se s nejasným pocitem, že jsem byl zapleten do podivného snového děje. Když jsem se myl a oblékal, doléhaly na mne stále jakési zmatené obrazy, bylo to jako nějaký ruch či shon, v němž jsem se nemohl vyznat. Znovu a znovu zaznívala trubka, mnohonásobná změt hlasů, z níž jasněji pronikala ojedinelá volání a mezi nimi i mé jméno - „Alfrede“. V duši mi stále tonula vzpomínka na prožitý sen a v tichém neklidu jsem se snažil najít důvod toho hluku. V tom se mi v šeru vnitřního smyslu objevil najednou prostor. Viděl jsem velkou louku obklopenou nesmírně vysokými stromy. Na louce stály stoly, lavice, stany a několik tržních bud, a mezi tím se přelézali sem a tam lidé. Hluk vycházel z toho pohybu. Teď už jsem také zpozoroval těsně vedle sebe svou malou sestřičku, která volala plačky mé jméno, a zahlédl jsem zároveň jakéhosi drzého kluka, utíkal pryč s foukací harmonikou kterou jí vyrval z ruky. A teprve nyní jsem si

foto: Tomáš Vejmelka

str. 151-152, in: KUBIN, Alfred.
Z mého života a z mé dílny. Odeon, Praha 1983.

Rok s dětskými čtenáři (1. část)

Děti v knihovně si nejčastěji pochvalují příjemné prostředí. Mohou zde trávit volný čas, číst své knížky, rozhlížet se po nových, psát úkoly a setkávat se s přáteli. Ale jak na to může dítě přijít, když mu svět knihovny někdo neukáže? V první části našeho seriálu si představíme několik aktivit, kterými podporuje knihovna spolupráci s nejmladšími školáky.

První krůčky do knihovny už s mateřskou školou

Pro budování vztahu dítěte ke knihám a knihovně je velmi smysluplná práce se školními třídami. A dobrý vztah s pedagogem je základ. V dopoledních hodinách probíhají na dětském oddělení a v přilehlém prostoru Galerie každý den programy pro školy. Knihovnice jsou s pedagogy již v pravidelném kontaktu. Zohledňují ve svých programech rámcově vzdělávací plány a podle potřeb také vytváří besedu tříde přímo na míru. Pedagogové dávají oddělení pozitivní zpětnou vazbu tím, že se hlásí na další dopolední besedy a pravidelně se zúčastňují kampaní, které knihovna pořádá. Vedle základních škol dochází do knihovny i školy mateřské, družiny a další dětské skupiny, jako například speciální a praktické základní školy. Během besed pro školní třídy se zaměřují knihovnice na různé metody a přístupy současné bibliopedagogiky. Propojují vědomosti dětí z různých předmětů. S dětmi obsah knížky aktualizují, dávají možnost vyjádřit vlastní názor a hledají s dětmi další souvislosti. ak: Soustředíme se na kritické čtení a zároveň se snažíme s dětmi sdílet krásný zážitek ze čtení. A ten považujeme v knihovně za nejdůležitější. Když dítě přijde na základě besedy, je to důležitý krok do knihovny. Kdyby je nepřivítla škola, spousta dětí by nepřišla. Nevěděly by, že takovou možnost mají.

Knížka pro prvňáčka, každý rok jedinečná

V rámci celostátní kampaně Už jsem čtenář – Knížka pro prvňáčka se během školního roku zúčastní první třídy základních škol několika besed. V červnu pak děti získají knížku, která byla vydána speciálně pro tento účel a po další tři roky není běžné k zakoupení. Knihovna v Litoměřicích připravuje pro děti slavnostní předávání v divadle a nezapomíná ani na zábavný doprovodný program. S knížkou v ruce na prázdniny... a teď už jsou děti zase o krůček blíže k tomu, mít dveře do knihovny a ke knihám otevřené. ak: Nejlepší odezvou jsou pro nás poté ty děti, které byly se školou v knihovně a odpoledne přijdou do knihovny s rodičem a novou průkazkou v ruce. Rodič pak popisuje, jak se dítěti v knihovně líbilo a že prostě museli přijít. Toto i mne osobně velice těší a dodává mi to energii do další práce, že naše aktivity mají smysl.

foto: archiv knihovny

Pasuji tě na rytíře řádu čtenářského

Školní třídy, které se zúčastnily kampaně Už jsem čtenář, se přihlásí na akci Pasování druháčků na čtenáře. Každé dítě získá během rytířského ceremoniálu zdarma průkazku do knihovny a pasovací listinu. I nadále se třídy mohou zúčastňovat lekcí v knihovně. ak: Nastává druhá, a to nejdůležitější část – chovat se ke čtenářům tak, abychom je od knihovny neodradili. Děti si dost často nevědí rady, co číst. O radu nás žádají i jejich rodiče. Máme radost z toho, když sledujeme někoho, kdo začíná číst a pak se stále vrací a čte a čte a čte...

V knihovně ve dne v noci

Noc s Andersenem. Další, již tradiční aktivita, ke které se dětské oddělení připojuje. V knihovnách a školách probíhá už 17 let. Každý rok je vyhlášeno jiné, společné téma. Tak děti v minulosti „nocovaly“ s Malou mořskou vílou, s Komisařem Vrtápkou, oblibeným psím detektivem, strávily noc v pravěku, mezi Indiány a tu letošní prožily společně s legendárním Čtyřlístkem. Dětská skupina tak zažije večer zábavný program a ke spánku je ukládají společně s jejich pedagogem knihovnice – a pohádka na dobrou noc. A zajímá vás jak se spi v knihovně? Na karimatce, ve vlastním spacáku s polštářem a plyšovou hračkou sice přespolně, avšak po pohádkovém večeru sladce.

V dalším čísle novin vám přiblížíme aktivity knihovny pro rodiny s dětmi a akce zaměřené na volnočasové aktivity dětí.

Ivana Červinková, Alena Koudelková

doporučujeme

Celostátní kampaň Čtení pomáhá

Kampaň Čtení pomáhá je zaměřena na rozvoj čtenářství žáků základních a středních škol. Webový portál www.ctenipomaha.cz navede každého zájemce krok za krokem k cíli, totiž svým čtením pomoci.

Po registraci na webovém portálu si žák vybírá z titulů knih, které jsou rozříděny do kategorií pro různé věkové skupiny. Když knížku přečte a splní krátký vědomostní test, může zvolit charitu, které přispěje částkou 50 Kč. Příspěvek nedává žák ze své kasičky, peníze tímto gestem dané charitě poukazuje. V přehledu aktuálních charit pak můžete sledovat diagram, který zobrazuje, jak se konkrétní částka, o níž charita žádá, naplňuje. Přejeme zábavné čtení, které dokonce i pomáhá!

ič

Pohádka

Malé krůčky, jen jako na zkoušku, jako když motýlek vylézá z kukly. Nemůžu dělat větší, mám strach. Je totiž velká tma a já se ve tmě bojím. Nikdy nevím, jestli jsem sama nebo ne. Tmu naštěstí prosekávají kužely světla od kolem projíždějících automobilů. Nevím, o čem přemýšlet. Ještě dva kilometry, říkám si. Když proti mně pojede nákladní vůz, uskočím do trávy... budu mokrá od sněhu. Nevaďi.

„Ahoj!“ Příšerně jsem se lekla! Stál vedle mě kluk, vyšší než já a měl moc hluboký hlas. „Kdo jsi?“ Nic jiného mne na pozdrav odvětit nenapadlo. Opravdu jsem se moc lekla. On ale neodpověděl. Šel dál a vlastně si mě ani nevšiml. Nesl nějakou skříňku. „Co to je? Co to neseš?“ Bylo strašné ticho. Jen zvuky aut. Světlo – tma – světlo – tma. „Tohle...“, ale nedořekl, zmáčkl jakýsi knoflík a začala hrát hudba, hlasitá, příjemná, taneční hudba. A já se lekla po druhé.

„Co blázníš?! Chceš nás prozradit?“ Najednou upřel svůj zrak on na mne. „Oč tu kráčí?“ Zeptal se s pozvednutým obočím a hudbu na chvíli ztlumil. Nevěděla jsem, kde začít, myslela jsem, že je to přeci všem jasné. Nikdy jsem nepotkala nikoho tak šíleného jako on. Z jeho pohledu jsem ale vyčetla, že si nejspíš myslí to samé.

„Nemůžeš jen tak hulákat kolem sebe... oni tě uslyší a dají ti lekci, pěkně ti proženou faldy, to bys koukal.“ „Ale kdo?“ Nechápal kluk. „Ti, co bydlí ve tmě. Každý jim říká jinak. Jsou to strašidla a nejhorší jsou teď v zimě, když sluníčko zapadá brzy a země se ochladí.“ Skoro mnou až trásl chlad jen při tom pomyslení. „Páni, tak s těmi chci být kamarád. Už jsi nějaké to strašidlo viděla?“ Vyzvídal se zaujetím. „No to se ví že ne, fuj, ještě to přivólávej.“ Byla jsem z něj tedy dosti nervózní. „No, tak jak o nich vůbec víš, když jsi nikdy žádné neviděla?“ Nasadil protivný tón. „Babička mi o nich říkala před spaním. Navíc, copak ty je kolem sebe právě necítíš?“

„Právě ne.“ Odfrklul si pohrdavě a pustil muziku ještě hlasitěji než před tím. Všimla jsem si, že už not-

Anna Tůmová
(členka klubu LiPen)

Co se děje v klubu LiPen

Společenství klubu tvůrčího psaní Spolku LiPen, které se už šestým rokem schází každé úterý v Galerii knihovny, se v zimě rozrostlo o tři nové milé tváře. Jsme rádi, že jsme mezi námi mohli přivítat Evu Jančovou, Marii Burdovou a Aničku Tůmovou. Také díky nim se nám nashromáždila pěkná zásoba děl, které si nechceme nechat jen sami pro sebe. S rodícím se jarem vypučel i nový sborník textů, v němž si budou moci zalistovat také čtenáři knihovny. Jeden výstisk, spolu s těmi z minulých let, si můžete vypůjčit v oddělení beletrie. A abychom vás trochu navnadili, přečtete si báseň, kterou s vámi sdílí právě jedna z nových členek klubu.

km

Máchovou stopou 2017

Spisovatele Miloše Urbana, Josefa Formánka a Jaroslava Balvína letos do literární soutěže Máchovou stopou nominovala litoměřická Knihovna Karla Hynka Máchy.

Devátý ročník Máchovy stopy je opět určen stře-doškolákům a dospělým v oddělených kategoriích. Maximálně čtyřstránkovou povídku tentokrát píše na téma „Pro rodinu vše“. Texty posílejte do 31. 8. 2017 ve formátech typu .doc nebo .odt (tedy nikoli jako .pdf) na e-mail machovoustopou@seznam.cz. Na závěr soutěžního příspěvku uveďte soutěžní kategorii, celé jméno, e-mailovou a poštovní adresu. Vítězné povídky oceníme knižní odměnou a publikujeme v podzimním čísle Novin Knihovny Karla Hynka Máchy. Slavnostní vyhlášení výsledků proběhne za účasti porotců v listopadu 2017 v Litoměřicích a bude spojeno s neformálním rozborovým seminářem pro oceněné.

nou chvíli nejelo žádná auto. A on pravděpodobně také. Nejdříve udělal jeden velký skok vpřed a najednou dva velké do strany s těžkou hrací skříňkou nad hlavou. Chtěl ode mne, abych mu ji podržela, nakonec nebyla tak těžká. Nemohla jsem uvěřit svým očím. On snad opravdu tancoval uprostřed silnice. Střídavě šel, poskakoval a házel všelijaké piruety a kotrmelce až mi z něj šla hlava kolem.

„Neblázní! Vždyť tě někdo přejedel!“ Zakřičela jsem na něj přes ten zvláštní reproduktor, ale on jen pohodil hlavou, jakože nevím, co povídám.

Tu přikřepčil přímo ke mně a na vteřinku se zastavil. Položil kufřík na zem a vzal mě do kola. Tančil se mnou na čtyři metry široké silnici, sotva jsem popadala dech. Tu zahlédl v dálce kužel oranžového světla a strhnul mne ke straně. Když automobil projel, líšácky se na mě usmál a řekl: „To bylo docela prima, ne?“ Vlastně ano, bylo to docela prima... „On“ uchopil hrací kufřík do jedné ruky a tou druhou našel tu moji. Ted jsme tam jako dva blázni spolu hopkali a střídavě běželi a zastavovali a točili se do kolečka, dokud náš rej nepřerušilo jedoucí auto, a pak zase znova a já jsem nemohla než se smát a zpívat spolu s tím páнем zavřeným v hrací skříňce. Tmy už jsem se vůbec nebála, naopak, měla jsem z ní ohromnou radost.

Z ničeho nic zastavil, ale neřikal nic. Rozhlédla jsem se kolem, vůbec jsem si nevšimla, že už jsme byli tak blízko vesnici... na dohled byla první lampa, chybělo jen pár kroků. Usmála jsem se na něj, uchopila jeho ruku a rozběhla se s ním do světelného vodopádu před námi. Najednou hudba zmizela, zmizelo všechno vřelé teplo a zmizel i chlapec sám. Má dlaň byla prázdná a studená a jediné, co stálo přede mnou, byl opálený sloupový stžár na protější straně silnice. Probudil se ve mně pocit smutku, ale vitr proudici kolem moji hlavy jako by se mne snažil utišit. V ten moment mi to bylo jasné. Nejspíše už ho nikdy víc neuvidím... ale myslím, že to něco znamená. Nejspíš ho už nebudu potřebovat.

„Sbohem... a tisícere díky.“ Poslala jsem po větru za hračící světla a tmy.

Nikola Grzybowska

pokračování ze strany 07 >>

Jindřich Sýkora pořádá vedle čtvrtmaratonu kurzy pro veřejnost, cestování do vysokých hor s průvodcem a plánuje trasy a výlety ve vysokohorském prostředí na míru jednotlivcům nebo skupinám.

Základní myšlenkou mého projektu KROKUDY je ukázat svět hor lidem, kteří by sami nevyrazili. Třeba mají z hor obavy nebo si myslí, že hory jsou jen pro atlety a horolezce, nemají vybavení a tak podobně. Chci ukázat opak: Hory si může užít opravdu každý a pokud má méně fyzicky a chybí vybavení, nevadí. Výlet naplánuji tak, aby si to užil, at už je to Sněžka nebo jsou to Alpy. Potřebný „vercajk“ půjčím.

Stejně tak je tomu pokud by někdo jel rád například do Nizkých Taur, protože viděl na internetu hezké fotky. Pokud mne kontaktuje, můžeme společně naplánovat pěknou akci se vším všudy. Záleží na tom, co je cílem cesty. Jestli vícedenní přechody se spaním venku nebo spíše jednodenní túry a večerní wellness s výhledy na kopečky. Pro ty, kteří mají zájem se naučit na

„Moje hobby jsou hlavně hory a vše, co se tam dá dělat. Bavi mě lezení jak na skále, tak na umělé stěně, skalpinismus, sněžnice a pro dobrou fyziku běhám. Vedle sportu mě zajímají laviny a vše co se kolem nich točí od prevence až po záchranu.“ (foto: archiv KROKUDY)

sněžnicích a naučit se něco o lavinách, pořádám kurzy. Pravidelně se v zimě v Krkonoších koná zmíněný sněžnicový a lavinový kurz. Letošní akce již proběhla, ale pokud sněžný bůh dá a slušně „nakydá“, tak v průběhu dubna bude kurz

další. Termíny jsou spíše nárazové, podle poptávky. Pokud však nějaký kurz vypisují, dozví se to okruh zájemců minimálně měsíc dopředu na facebookových stránkách KROKUDY.

Jaká místa, která jsi v posledních letech navštívil, tě nejvíc okouzli?

Zamíloval jsem si hory Balkánu, zatím ještě nejsou zase tolik zasaženy masovým turismem a místní lidé jsou většinou do-rosrdeční. Úžasná jsou například pohoří Bjelašnica v Bosně nebo Šar Planina v Makedonii a nádhernou hřebenovkou je Rila v Bulharsku. Pár hodin na dosah jsou Alpy – pěkné sněžnicové túry na Dachsteinu nebo přechody z chaty na chatu v Nizkých Tau-rech. Za nčím dobrodružnějším jezdím do Vysokých Taur – Hochalmspitze nebo Grossglockner jsou kopce, které člověka prověří.

Asi nejintenzivnější zážitek z těch pozitivních, bylo pozvání na přespání do bosenské rodiny uprostřed hor. To si člověk uvědomí, jak opravdu málo stačí k čistě radosti a zamyslí se, jestli náš každodenní shon za něco stojí.

ič

Semínka v knihovně?

„Jedním ze smyslů Seminkovny je uchování pestrosti druhů a variet rostlinek, zejména s ohledem na lokální podmínky a použití.“

F. Horák

„Semínka jsou podle mého názoru základ, a to ať už se jedná o „zasetou“ myšlenku, nebo semínko v pravém slova smyslu. Protože chcí šířit dobré myšlenky, nadechl mne koncept Seminkoven k šíření dobrých semen. A dobrá je přirozenost.“

Věra Škutchanová

Semínkovna v Litoměřicích inspiruje pěstitele starými odrůdami rostlin a nehybridními druhy. Jak? Především jejich sdílením. Semínka, která vám přebývají, můžete v označeném pytlíku zanechat v dřevěném pořadači Seminkovny a chybějící semínka zde pro osobní účely zdarma vyzvednout.

Iniciativa Seminkoven v Čechách vznikla jako inspirace francouzskými Les Graines etoheques a americkými The Seedbanks. Cílem je zachování tradičních krajových odrůd, podpora potravinové soběstačnosti a v neposlední řadě i finanční úspora za nákup osiva. V Čechách byla oficiálně první Semínkovna založena v srpnu roku 2015 a od té doby se jejich počet rozrostl na více než 40 Seminkoven v nejrůznějších městech České republiky. Ve středu 29. března v 18 hodin proběhlo v litoměřické knihovně slavnostní zahájení provozu Seminkovny za účasti zakladatelky české iniciativy Seminkoven, Kláry Hrdé. V průběhu roku budeme společně s knihovnou připravovat tematické přednášky a setkání, na která se již předem velmi těšíme.

fh & vš

Logo Seminkovny v Litoměřicích, autorka: Eva Vopelková.

Iničiátoři a organizátoři projektu Semínkovny v Litoměřicích Věra Škutchanová a Filip Horák jsou milovníci rostlin a mladí zahradníci, kteří s původními odrůdami mají své zkušenosti a neustále si rozšiřují své obzory.

Filipe, jak Semínkovna inspiruje tebe osobně?

První myšlenka byla, že je mi líto semínek z balení, které na malé zahrádce nepotřebuji. Obzvlášť s ohledem na klíčivost a vlastně i cenu. Díky Semínkovně se nemusím bát experimentovat a vysít jiné než tradiční zahrádkářské odrůdy, často hybridizované nebo podléhající nemocem. Zbývající semínka nabídnu ostatním. Tím mám i větší šanci (třeba v případě, kdy mi zahradu opět zplundrují divočáci), že semínka v Semínkovně naleznou i další sezónu. Teď si budu moci vyzkoušet například více odrůd divokých rajčat, nové bylinky (některé i zachráněné z původně zde rostoucích). Čili ve zkratce: Semínkovna je pro mne osobně zajímavá kvůli druhové a chuťové pestrosti rostlin, přizpůsobení místním klimatickým podmínkám, inspiraci a objevování nových jedlých nebo okrasných rostlin.

Vystudoval jsi obor Pozemkové úpravy a ekologie krajiny. Máš vlastní zahradu, kde můžeš své zkušenosti uplatňovat a ověřovat?

Mám pár let malou zahrádku v kolonii cestou na Radobýl. Vzhledem k tomu, že jediný zdroj vody je voda dešťová a v obzvlášť suchých letech si dokonce musím nechat přivážet labskou vodu technickými službami, je to spíš suchá zahrada. Jediné na vodu náročné rostliny jsou jahody a rajčata. U těch zkouším kapkovou závlahu. Zahradu se snažím mít co nejméně údržbovou. Raději jedlý „plevel“ sním, než vyhodím na kompost. Kromě toho jsem rád, když zahrada kvete a bzučí životem. Nejen mých včel, ale i ostatního hmyzu. S hryzci a divočáky tak pěkný vztah nemám. Včelařím metodou „liného včelaře“ a o podobný princip se snažím i u zahrady. Chci si v tomto směru i díky Semínkovně dál rozšiřovat obzory. Kvůli nedostatku vody a divočákům preferuji stromky a keře. Těším se třeba na klokoč zpeřený nebo josty a jochelindy (křížence černého rybízu a angreštu). I včely je miluji. Už mi tam několik zim úspěšně roste smokvů. Dokonce měla i malé fíčky, na kterých si ovšem pochutnal slimák a ne já.

Isem ráda, že jsi se zmínil i o svém včelaření. Letošní rok proběhne již čtvrtý ročník Medobraní, jehož jsi iniciátorem a organizátorem. Jak vlastně vznikla myšlenka Medobraní?

Medobraní je původně sobecká myšlenka ochutnat co nejvic medů. Rád si je vozím z cest. Je v nich uchován charakter krajiny, kde je včely nasbíraly. I proto si myslím, že v našem Českém středohoří máme jeden z nejchutnějších medů u nás. Je sbíraný z široké palety květů plné zajímavých vůní a chutí. Zároveň tento ochutnávkový prožitek rád zprostředkovávám ostatním. Potěšilo mě, když za mnou přicházeli návštěvníci Medobraní s očima navrch hlavy, že med má tolik chutí.

Jak vnímáš současně poměry biodiverzity v krajině?

Stejně tak, jako mizí z krajiny staré odrůdy stromů, vytrácí se i povědomí a schopnost semenářské soběstačnosti u bylin. A kdo nám zaručí, že náhradou původních semen těmi hybridními, nepřicházíme kromě chuti a odolnosti třeba i o léčivé vlastnosti.

Věra Škutchanová získala své zkušenosti během práce v ekologickém zemědělství.

Věro, jaká byla tvá cesta k zahradničení?

Od mala jsem tihla k přírodě. Jakmile to bylo možné, zřídila jsem si vlastní zahrádku – sic malou, ale milou. A jak šel čas, přivedl mě život k ekologickému zemědělství, což mě zásadně posunulo. Měla jsem zde jednak možnost pracovat s mentálně postiženými lidmi a zároveň jsem získala řadu dalších zkušeností se zahradničením. Také díky setkávání s úžasnými lidmi, odborníky a dobrovolníky, kteří zde fluktoovali, jsem se seznámila s permakulturou. Následně jsem absolvovala kurz permakulturního designu k navrhování zahrad. Myšlenka trvalé udržitelnosti mě totiž nesmírně nadchla. Člověk najednou pochopí tu jednoduchost přírody, která je mu od mala upírána.

Výroky typu: „Rostliny se musí stříkat, jinak nic nevyroste“, pro mě najednou byly pasé a já věděla, že je to jen nevědomost dnešní doby, která zakryla dávné vědění přirozené péče o Zemi. Příroda nás totiž ke svému životu nikdy nepotřebovala, to my ji. Současným konvenčním zahradničením primárně ničíme, a opět bohužel nejen přírodu, ale i sebe. Kdežto přirozené zahradničení, permakultura – ať už to nazýváme jakkoli, pomáhá přírodu navrátit do rovnováhy a my se tak uzdravujeme jak fyzicky, tak psychicky. Najednou totiž přetvoříme své myšlenkové vzorce a začneme jíst kvalitní stravu, což časem navrátí do rovnováhy i nás.

Mohla bys nám ve stručnosti představit, co je permakultura?

Jedná se o trvale udržitelné zemědělství, ale i celkový způsob života. V praxi jde o využití lokálních zdrojů, recyklaci, práci s koloběhy a přirozenými principy přírody ve prospěch člověka, avšak ne na úkor ostatních lidí, zvířat, rostlin a životního prostředí vůbec... Učíme se tedy být soběstační a ohleduplní, k čemuž nám dopomáhá právě i Semínkovna.

Přibliž nám, jaký je vlastně rozdíl mezi semeny z hybridních rostlin a přirozených?

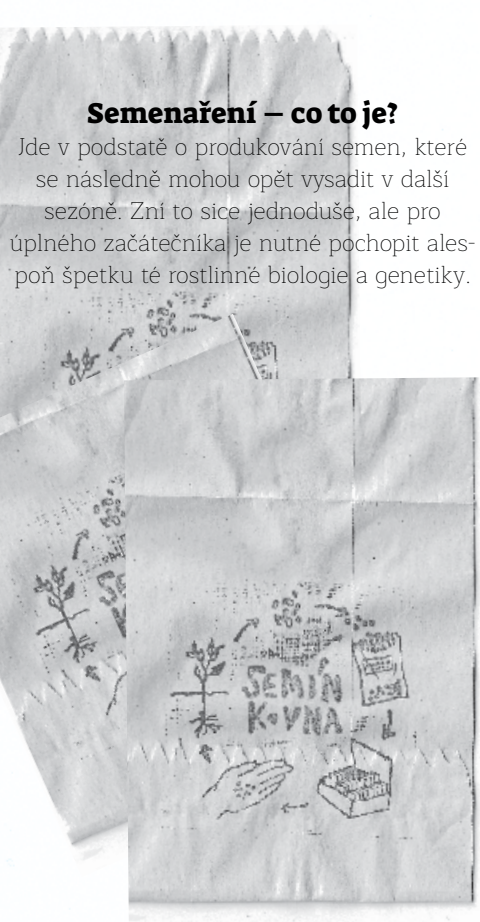
Kdo už si někdy zkusil semenářit vlastní osivo, možná zažil, že z hybridních rostlin (tzv. F1) je další rok mnohem menší výnos a horší odolnost vůči chorobám. V případě, že byste z těchto rostlin získávali semena každý rok a následně je vyseli, zjistíte, že nakonec rostlina třeba už vůbec nepodí a chřadne. Kdežto u přírodních semínek je tomu naopak, rostlinám se každým dalším rokem v prostředí vaší zahrady daří čím dál tím lépe, jsou odolnější, plodí. Jednoduše řečeno prospívají. A jsou tedy trvale udržitelné. To je největší rozdíl mezi kupovanými semeny a semínky ze Seminkovny.

Jaký smysl má Semínkovna pro tebe samotnou?

Semínka jsou dle mého názoru základ, a to ať už se jedná o „zasetou“ myšlenku, nebo semínko v pravém slova smyslu. Protože chcí šířit dobré myšlenky, nadechl mne koncept Seminkoven k šíření dobrých semen. A dobrá je přirozenost. Příroda nám nabízí to nejlepší a my to upravujeme v domnění, že si polepšíme. Přitom je to vždy na úkor něčeho. Sice nám cosi vyroste, ale vůbec to není přirozené a povětšinou ani ne funkční, natož trvale udržitelné. Dobrá semena jsou základ dobrých rostlin, které lze ekologicky pěstovat bez umělých hnojiv a pesticidů. Dobré rostliny nám jsou dobrou

stravou, která obsahuje primárně to, co naše tělo potřebuje, a ne co ho ničí. Pak můžeme být zdravější a zároveň žít v ekologicky čistějším prostředí, což je i mým záměrem. A protože všechno dělám ráda pořádně, začínám právě od semínka.

ič

doporučujeme

Knih Pěstujeme si vlastní semínka

Komplexní publikace je určena pěstitelům, kteří chtějí získávat vlastní osivo zahradních rostlin, především zeleniny, v malém, doma na zahrádce. Zmíněny jsou jak obecné základy semenářství (výběr rostlin, přezimování semen, sběr semen, výmlat, čištění a uložení semen apod.), tak semenářství hlavních druhů zeleniny (kořenová, plodová, listová, cibuloviny, košťáloviny apod.) dále bylinek, obilovin apod. Doplněny jsou praktické příklady a zkušenosti několika domácích semenářů. (oficiální text engel.cz)

Pojď sem, ať ti můžu dát pusu

Noc literatury

To je název knihy belgicko-vlámské autorky Beeckové, kterou v letošním roce vydává nakladatelství Host, a kromě toho je to také jeden z bezmála dvaceti titulů, jejichž ukázky daly k dispozici evropští autoři pro letošní ročník Noci literatury.

Tato akce není v našem městě novinkou, již čtvrtým rokem ji pro milovníky krásné literatury zajišťují dobrovolníci ze Spolku LiPen ve spolupráci s knihovnou. A zároveň probíhá i v desítkách dalších českých i evropských měst. Akci organizují Česká centra ve spolupráci s pražským sdružením evropských kulturních institutů sítě EUNIC (European Union National Institutes for Culture) a kulturními odděleními zahraničních velvyslanectví. Letos proběhne ve středu 10. května od 18 hodin. Záměrem akce je netradičním způsobem přiblížit veřejnosti současnou evropskou literaturu prostřednictvím série veřejných čtení v atraktivních, či běžně nepřístupných místech. V Litoměřicích se pro vás například otevře půda knihovny, budete moci zavítat na parkány Severočeské galerie nebo nakouknout do atriá městského úřadu. S ukázkami vás seznámí známí interpreti a nebude chybět ani doprovodný program. Již nyní můžeme prozradit, že vám během něj přiblíží svůj povídkový debut Divadlo tančících loutek slavista, překladatel a šéfredaktor časopisu Plav Alexej Sevruk. Můžete se těšit i na dobrou muziku a mnoho dalšího. A my se zase těšíme na vás.

Kateřina Minková

E-knihy?

Kurzy „Jak na to“ pomohly.

V knihovně jsme uspořádali dva kurzy práce s e-knihami pro veřejnost. Manipulaci se čtečkami, které knihovna zakoupila od firmy eReading.cz jsme zvládli. Někteří čtenáři přišli s vlastním čtecím zařízením, seznamovali se s připojením na webovou stránku eReading.cz a zjišťovali, jak si knihu stáhnout. Zjistili jsme, že často bylo třeba ozřejmit práci s e-knihami na tabletu, nebo na čtečce Kindl. Nabízíme těm, kteří mají náročnější problém, řešit jej spolu s knihovnicí či knihovníkem individuálně. A tak jsme zase o krok blíž k představení, jaké výhody mohou čtečky nabízet. Podívejme se společně na pár z nich:

Proč si zamilovat čtečku elektronických knih

Předně bychom vyzdvihli před těmi, kteří váhají, tuto výhodu: Čtečka elektronických knih nabízí možnost zvětšit velikost písmen. Tak neztratí kontakt s knihami ani ti, kteří mají vyšší dioptrie, nebo unavené oči po náročném dni. Během čtení si můžete k textům vkládat vlastní poznámky, jako kdybyste si psali na okraj knížky své myšlenky. Můžete si označovat zajímavé pasáže, zvýrazňovat, podtrhávat, ztučňovat. Vyhledávat v celém textu díla hesla, slova, slovní spojení. Vkládat záložky a ty různé pojmenovávat, označovat datem. Můžete se tak ve své knihovně e-knih stále vracet ke svým myšlenkám a bodům, které vás v knize zaujaly. Neboť ve čtečce funguje i vyhledávání slov, či poznámek napříč všemi knihami, které jste přečetli. Celá knihovna je stále s vámi. Na cestách v zahraničí, v létě u vody, v nemocnici, v parku při pauze nebo i třeba jen v pohodlí domova. Nové knihy si do čtečky po zakoupení ukládáte do své knihovny, kde vám knihy zůstanou. Vy si pak můžete vytvářet různé rozvětvenou strukturu složek,

Co nás čeká...

foto: Radek Květoň

ilustrace: Barbora Sléahová

foto: Eva Vopelková

foto: Petra Bejdová

Výstava ASSociace Kubinstadt

28. 4. proběhne vernisáž výstavy, na které už tradičně umělci spojení s Litoměřicemi vytvoří společnou improvizovanou instalaci v prostoru celé knihovny. Sál ve druhém patře bude věnován výstavě, zaměřené na fotografie vytvořené dirkovou kamerou.

Oslavte s námi International Camera obscura day

(Světový den dirkové komory, 30. 4. 2017) ASSociace Kubinstadt vyhlašuje otevřenou výzvu k zapojení se s vlastními fotografii pořízenými Camerou obscurou. Jakýkoli fotograf, který pracuje s analogovou technikou dirkové komory se může připojit k naší výstavě a poslat skeny obscuroidních fotografií na e-mail: asociacezs@gmail.com. Uzávěrka pro přihlášení je do 10. 4.

Ilustrátorka a grafička Barbora Sléahová připravuje výstavní projekt určený přímo pro knihovnu

Na přelomu měsíce srpna a září se chystá knihovnu obohatit svou tvorbou ilustrátorka a grafička Barbora Sléahová. „Ráda bych udělala pro tuto výstavu nový projekt. S tématem si zatím jen hraji v hlavě, nicméně mohu prozradit, že ráda pracuji s deníky a záznamem různých situací.“ Nechme se tedy překvapit. Výstavu Barbora doprovodí workshopem určeným rodinám s dětmi a dalším zájemcům o ilustraci.

Další tašky jsou na světě!

BOOK BAG 1/20 Tašky na knihu, limitovaná edice 20 kusů, výstava v Teráriu

Do 19. 4. si můžete v knihovně zakoupit jednu z 20 kusů bavlněných tašek s originálním návrhem tentokrát od Radky Barbošové. Při koupi jedné z tašek podpoříte další produkci nové limitované edice. Jako bonus k módnímu kousku budete v ruce držet záložku do knížky s kontaktními údaji na autora návrhu a s obrazovým motivem z tašky. Více informací na webových stránkách bookbags.knihovnalitomerice.cz.

Reformát: „Papíru vdechnout druhý život“

Workshop a výstava v Teráriu Studio Reformát se zabývá znovu využitím starého papíru k novým produktům. Zpracovává časopisy, chybně potiskné papíry, odložené knihy, pohlednice, dopisní papíry a dává jim tak nový smysl. Svě práce bude prezentovat a nabízet k prodeji ve výstavním konceptu Terárium, vitrině v přízemí knihovny. (www.reformat.cz)

Zažijte Reformát na vlastní kůži a zúčastněte se workshopu Šroubová vazba Vytvořte si blok s jednoduchou a elegantní šroubovou vazbou. V sobotu 29. 4. v 10 hodin v Knihovně Karla Hynka Máchy v Litoměřicích. Více informací v programu na webových stránkách knihovny.

Eva Vopelková

Pan Král Bludného lesa vládce, chamtivý je a ctnostmi neoplývá. V bohatství svém zatoulaný bývá!

Autorská loutka Moniky Raškové

s technickou oporou MgA. Martina Kuriše, Ph.D.

*1995 Klatovy, pochází z Nekvasov. Vystudovala ateliér Grafického designu na Nerudovce v Plzni a nyní je členem rodiny ateliéru Vizualní design u doc. ak. mal. Pavla Beneše. Patří k těm, kteří si váží ruční práce a s radostí se k ní často vrací.

foto: Monika Rašková

